

родъ. Авраамъ, който бѣше много старъ, немаше ни едно дѣте; но той вѣрваше туй, що му ся бѣше обѣщаль дедо Господъ, защото той твърдѣ добръ знаеше че Богъ сичко можеше. Авраамъ и сестриникътъ му Лотъ ся много обогатихъ; и имахъ много говеда, овцы и слугы. Единъ день Авраамовитъ и Лотовитъ слуги ся злѣ скарахъ, и Авраамъ пощо знаеше, че ю грѣхота да ся исувать и карать рѣче на Лота: „Сестриниче мой, азъ не обычамъ да ся караметрѣбва да ся раздѣлимъ. Ето ти двѣ страны, избере: азъ щѣ отидѣ да обитавамъ въ онази странѣ, коѣто вый не быхте искали.“ Лотъ, вмѣсто да каже на Авраама: Вуйчо мой, азъ не щѣ да вы оставѣ никого, и щѣ забранѣ на мойтѣ служители да ся карать съ вашытѣ,“ тои избра най-добрѣтѣ странѣ и отиде да живѣе въ единъ градъ, който ся наричаше Содомъ. Но сичкитѣ хора, що живѣехъ въ тази странѣ, бѣхъ твърдѣ лоши, и като виждахъ при тѣхъ си чужденци, тѣ ги много злоупотреблявахъ; при сичко това обаче, на Лота тѣ не правехъ никое зло. Единъ день, като бѣше Лотъ прѣдъ вратѣтѣ си, видѣ че дойдохъ двама млади чловѣци: И пощо ся бѣше научилъ, когато бѣше при вуйча си Авраама, да ю милостивъ, Лотъ каза на тѣзи двама чловѣци: „мъркна ся вече, моля ви, дойдете да вечераме и да прѣспите въ кѣщѣтѣ ми.“ Двата млади чловѣци влѣзнахъ; но жителитѣ отъ този градъ, които искахъ да злоупотребѣтъ тѣзи чужденцы, дойдохъ на Лотовѣтѣ вратѣ, и му казахъ че ще го убѣжатъ, ако не извади чужденцытѣ на вѣнъ. Лотъ ся много уплаши, но пакъ каза на тѣзи злоторци: вый менъ можете сторисекое зло, което быхте искали, но тѣзи чловѣци не щѣ извадѣ на пѣтя.“ Въ сѣщото врѣме двамата че-